

РЕШЕНИЕ

№ 7433

гр. София, 28.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **7826** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 02.07.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 5 състав по нахд № 1560/2013 г. С решението е потвърдено наказателно постановление № 0051/31.01.2012 г., издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв., на основание чл. 335 от ЗЕС, за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за универсалната услуга по Закона за електронните съобщения.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Твърди се, че за процесното нарушение е изтекла абсолютната погасителна давност, предвидена в чл. 81, ал. 3 НК. Изложени са доводи за неправилно тълкуване и приложение на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г., която според касатора касае единствено услугите, предоставяни на физически лица. Сочи се, че районният съд не е обсъдил съдържанието на общите условия на [фирма], които предвиждат възможност при неизплатени месечни сметки да бъдат изключвани постове на неизправните длъжници. Изложени са аргументи за маловажност на административното нарушение по смисъла на чл. 28 ЗАНН и за явна несправедливост на наложената

санкция. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП. Ответната страна - Комисията за регулиране на съобщенията, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел фактическа обстановка, която не се спорна между страните и съответства на приетите по делото доказателства. Съдът е приел, че [фирма] е абонат на БТК АД, ползващ фиксиран телефонен номер[ЕИК] и към 08.03.2011 г. е имал неплатени сметки за м.12.2010 г. и за м.01.2011 г. На 08.03.2011 г. БТК АД е спряло предоставянето на обществени телефонни услуги на посочения абонат. При тази фактическа обстановка е изведено, че е осъществено описаното в АУАН и в НП административно нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за универсалната услуга по Закона за електронните съобщения (загл. изм. - ДВ, бр. 77 от 2012 г.), и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството.

Въз основа на установената фактическа обстановка, СРС е достигнал до законосъобразен и обоснован извод, че е извършено деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 4, ал. 3 във вр. ал. 2 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г. Разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от Наредбата (в редакцията - ДВ, бр. 32 от 2008 г.) предоставя на предприятията по [чл. 3, ал. 1](#) правото да спрат предоставен достъп до обществената си телефонна мрежа и предоставянето на обществени телефонни услуги на абонати в случаи на системно закъснение в дължимите плащания или неплащане на сметки. Съгласно ал. 3 (в редакцията, действаща към датата на извършване на нарушението) от същата правна норма: в случаите по ал. 2 предприятието може да спре достъпа само след изпращане на едномесечно писмено предупреждение до абоната. Както правилно е констатирал и районният съд, разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от Наредбата в последната ѝ редакция (И.. - ДВ, бр. 77 от 2012 г.) също вменява задължение на предприятията по [чл. 3а](#) да уведомяват крайния потребител с едномесечно писмено предизвестие за възможно последващо спиране на услугата или изключване при неплащане на сметки. Въз основа на събраните от СРС писмени и гласни доказателства е установено по категоричен начин, че [фирма] е спряло достъпа до фиксиран телефонен номер[ЕИК] на [фирма] без да изпрати едномесечно писмено предупреждение до абоната. Така установените обстоятелства от въззивния съд не се оспорват от касатора.

Мотивите на първостепенния съд във връзка с възраженията на касатора за приложимост на Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за универсалната услуга по Закона за електронните съобщения единствено спрямо услугите, предоставяни на физически лица, са правилни и законосъобразни, и се споделят напълно от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. В допълнение следва да се посочи, че Наредба № 6 от 13.03.2008 г. определя изискванията и параметрите за

качеството на услугите от обхвата на универсалната услуга и обслужването, предлагани на всички крайни потребители (чл. 1, т. 1 и чл. 2, ал. 1 от Наредбата). Съгласно т. 49 от ДР на ЗЕС "потребител" е юридическо или физическо лице, което ползва или заявява ползване на обществена електронна съобщителна услуга, а "краен потребител" е потребител, който не предоставя обществени съобщителни мрежи или обществени електронни съобщителни услуги (т. 26 от ДР на ЗЕС). Поради това, възраженията в касационната жалба за неприложимост на Наредба № 6 от 13.03.2008 г. са неоснователни.

Във връзка с възраженията в касационната жалба, следва да се посочи, че в случая не е било спорно правото на дружеството да спре достъпа до телефонния номер, поради неплащане на месечни сметки, а обстоятелството, че не е изпратено едномесечно писмено предупреждение за това спиране. Задължението за писмено предупреждение е предвидено в нормативен акт - Наредба № 6 от 13.03.2008 г., на който не могат да бъдат противопоставяни и да противоречат общи условия към определен договор. На следващо място, изпращането на гласови съобщения до абоната за наличие на неизплатени сметки не представлява изпълнение на задължението по чл. 4, ал. 3 от Наредбата за изпращане на писмено предупреждение. Законосъобразни са и напълно се споделят от настоящата инстанция мотивите на районния съд във връзка с възражението на дружеството за приложение на чл. 28 ЗАНН, както и относно размера на наложената имуществена санкция, поради което същите не следва да се повтарят. В допълнение следва да се посочи, че установеното нарушение не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид.

Неоснователно е възражението за изтекла погасителна давност. Съгласно чл. 80, ал.1, т. 5 НК вр. чл. 11 ЗАНН административно - наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Разпоредбата на чл. 81, ал.2 НК вр. чл. 11 ЗАНН предвижда, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 НК. В разглеждания случай, предвид датата на извършване на административното нарушение на 08.03.2011 г., предвиденият в закона давностен срок не е изтекъл.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.07.2013 г., постановено от Софийски районен съд,
НК, 5 състав по нахд № 1560/2013 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.